

Ο ΣΗΜΕΙΟΦΟΡΟΣ Π. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΕΤΤΑΣ 1941 - +4/1/2000
ΚΑΙ Η ΠΟΛΥΑΘΛΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ ΤΟΥ
ΛΗΘΗ ΠΕΤΤΑ-ΚΑΤΡΙΜΠΟΥΖΑ 1943 - +6/12/2012.

Φιλολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Οι άνθρωποι του Θεού είναι ανάμεσά μας και εμείς οφείλουμε να έχουμε τα σωματικά και τα πνευματικά μάτια ανοιχτά για να τους εντοπίσουμε. Δεν αρκεί όμως να τους βρούμε, αλλά πρέπει και να τους μιμηθούμε, αφού η ζωή τους ήταν μία δοξολογία στον εν Τριάδι Θεό. Μελετώντας την ζωή τους εμβολιαζόμαστε από την πίστη, την ελπίδα, την αγάπη τους. Το αεικίνητο και αδαπάνητο ποτάμι της Θείας Χάριτος, δεν οριοθετείται μόνο μέσα στην Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. Ποτίζει και αρδεύει το ίδιο νερό, αφού προέρχεται από την ίδια ουράνια πηγή, τους βίους των ανθρώπων του Θεού. Γι' αυτό και η βιωτή τους δύναται να ονομαστεί δεύτερο Ευαγγέλιο και αιθαλές άνθος του παραδείσου. Γιατί μέσα από την ζωή των ανθρώπων του Θεού επαναλαμβάνεται έμπρακτα ολόκληρο το Ιερό Ευαγγέλιο, αφού η θαυμαστή ζωή τους είναι η συνέχεια του Ευαγγελίου.

Ο μελετητής της βιωτής των ανθρώπων του Θεού όσο μελετά με προθυμία, με ζήλο και με άδολη αγάπη την ζωή και τα υπεράνθρωπα κατορθώματα, θαύματα και θαυμάσια έργα, τις διδαχές τους και τους λόγους τους, γίνεται ένας άλλος ζωγράφος. Γιατί, όπως οι ζωγράφοι, αναφέρει ο Μέγας Βασίλειος, όταν θέλουν να αντιγράψουν μία εικόνα από την άλλη, βλέπουν συχνά το πρωτότυπο, έτσι και οι Χριστιανοί, όσοι θέλουν να μιμηθούν τις αρετές των χριστομίμητων ανθρώπων, μελετούν συχνά το βίο τους.

Το γεγονός ότι όπως και σε παλαιότερες εποχές, έτσι και στις πτωχές από πνευματικότητα μέρες μας υπάρχουν τέτοιες πνευματικές μορφές, όπως το λειυτικό ζεύγος Πέττα από την Πάτρα, είναι παρήγορο και ελπιδοφόρο.

Όπου και αν βρεθώ πολλά ακούω για την δίκαιη και θαυμαστή ζωή τους, μέσα από τις αρχές και παραδόσεις που κληρονόμησαν από τις οικογένειές τους, αλλά και από τους πνευματικούς τους διδασκάλους. Έτσι κατόρθωσαν μέσα από την καθημερινή άσκηση και το αργό μαρτύριο που ζει κάθε αληθινά αγωνιζόμενος χριστιανός, να ανέβουν τα σκαλοπάτια που οδηγούν στην Θέωση!

Η γνωριμία μου με τον ηγιασμένο π. Νικόλαο έχει γίνει με τρόπο μοναδικό και αποκαλυπτικό. Τον γνώρισα και συνεχίζω να τον γνωρίζω κάθε φορά και σήμερα, από την αληθινή ζωή, αφού συχνά μου ερμηνεύει και με καθοδηγεί στην πνευματική πρόοδο. Θα μου επιτρέψετε να μην γράψω κάτι παραπάνω γι' αυτό που βιώνω, πάντως είναι μοναδικό και μου το έχουν εμπιστευτεί ως παρόμοιο γεγονός, σεβάσμιοι κληρικοί και αγωνιστές λαϊκοί. Να έχει δόξα ο Θεός που τον ηγιασμένο π. Νικόλαο και την πολύαθλο Πρεσβυτέρα του Ανθή τους έχει αναπαύσει και απολαμβάνουν ως Ουρανοπολίτες την Άνω Ιερουσαλήμ.

Φωτίου Δημητρακοπούλου

Πολλά θαυμαστά και εξάισια έχω ακούσει από αυτόπτες μάρτυρες που έζησαν τις κοιμήσεις και τις εξοδίους στιγμές του ευλογημένου ζεύγους αυτού, γεγονότα που συναντώνται σε αγίες μορφές. Ένας βυζαντινός βίος του Αγίου Κυρίλλου του Φιλεώτη (+ 2 Δεκεμβρίου 1110), είναι παράλληλος με την ζωή του ζεύγους Πέττα. Στη μοναδική λεπτομέρεια που διαφοροποιείται είναι ότι η πρεσβυτέρα του Αγίου Κυρίλλου διαφωνούσε με την επιθυμία του Αγίου να μονάσει, ενώ στο ζεύγος Πέττα η πρεσβυτέρα Ανθή δεν έφερνε ποτέ αντιρρήσεις στον π. Νικόλαο, αλλά τον ακολουθούσε σε όλη την πνευματική του πορεία με μεγάλο σεβασμό.

Μάλιστα η παρακάτω κατανυκτική προσευχή του Οσίου Κυρίλλου, την οποία ο άγιος έλεγε ένδακρυς καθημερινά, περικλείει και τον βίο και την ακράδαντη πίστη του λειπτικού ζεύγους Πέττα. Η προσευχή αυτή λέει: «Ελέησον, ελέησον, ελέησόν με, Χριστέ μου καρδιογνώστα, ήμαρτον, μη με καταδικάσης. Πρόσδεξαι τον κλαυθμόν μου εκ της πικρίας της ψυχής μου, την οποίαν ο ιός, οίμοι, της αμαρτίας ενέβαλε. Τοις πάθεσί σου Κύριε, ίασαι τα πάθη της ψυχής μου. Τοις τραύμασί Σου, τα τραύματα θεράπευσον του νοός μου. Τω τιμίω Αίματί Σου το εμόν αίμα καθάγνισον, ως γνωρίζεις, και μέτοχον ποιήσόν με του θείου Σώματός Σου. Η χολή την οποίαν παρά των εχθρών εποτίσθης, Χριστέ μου, ας με λυτρώση το ταχύτερον εκ της πικρίας του όφews. Το Σώμά Σου το τανυσθέν επί του ξύλου του Σταυρού

Σου, ας αναπετάση τον νουν μου προς την Σην θεωρίαν. Η κεφαλή Σου, την οποίαν έκλινας επί του Σταυρού, αυτή ας υψώση την κεφαλήν μου κατά των αντιπάλων. Αικαθλωθείσαι παναμώμητοι χεῖρές Σου, ας με αναγάγουν εκ του λάκκου της απωλείας, και ας με ωδηγήσουν ενώπιόν Σου.

Το ραπισθέν και εμπτυσθέν υπό των καταράτων πρόσωπόν Σου το Άγιον, αυτό ας μου στιλβώση το πρόσωπον το μινθέν υπό της ανομίας. Η ψυχή Σου, την οποίαν επί του Σταυρού παρέθεσες εις τον Πατέρα Σου, αυτή ας με οδηγήση προς Σε δια της Χάριτός Σου, όπως εκλυτρωθώ της γλυκυπίκρου τροφής, εις την οποίαν οι ως εμέ χοῖροι, μετ' ευχαριστήσεως εντρυφώσιν. Αξιωθώ δε δια Σου, να τραφώ, ω Χριστέ μου, με το θέλημά Σου το άγιον νυν και εις τους αιώνας».

Στην πόλη που είδα το φως της ζωής, στην Πάτρα, αλλά και σε άλλες περιοχές της Ελλάδας, μέχρι και το Άγιο Όρος, αλλά και στο εξωτερικό, ακούω από έγκριτα πρόσωπα, λαϊκών και κληρικών για τους αγώνες του ζεύγους αυτού, τις δυσκολίες που περνούσαν και που έλπιζαν μόνο στον Χριστό, την αναγνώριση και καταξίωση που είχαν από τους γνήσιους ανθρώπους, ευρισκόμενοι ακόμα εν ζωή. Αλλά και τον φθόνο και το αδικαιολόγητο μίσος από ανθρώπους που υπηρετούσαν το σκότος.

Όπως και σε άλλες περιπτώσεις, σαν τον Κωστή Μπαστιά που έγραφε σε φυλλάδες εφημερίδων τον «Παπουλάκο», έτσι και τώρα κάποιοι πνευματικοί άνθρωποι που γνώριζαν το ζευγάρι και έχουν έγκυρα και ισχυρά ακούσματα και γραπτές μαρτυρίες για το διάβα τους από αυτή την ζωή, θα παρουσιάσουν προς δόξα Θεού και μήνυμα αισιοδοξίας στους ανθρώπους της εποχής μας, τον βίο αυτό των ευλαβών Νικολάου ιερέως και Ανθής πρεσβυτέρας. Η πνευματική αυτή συντροφιά θα καταγράψει όλα αυτά με την ονομασία «Φιλόκαλοι Χριστιανοί».

Τελειώνοντας θα κλείσω με το ιερό εγκώμιο που εποίησε ο πανοσιολογιώτατος Πρωτεπιστάτης του Αγίου Όρους, Γέρων Μάξιμος Ιβηρίτης στο ιστορικό και άκρο αποκαλυπτικό πόνημά του που φέρει τον τίτλο: «Νέαι ηγιασμένοι μορφαί εις τον αμπελώνα του Κυρίου: Ο π. Νικόλαος Πέττας (1941-4.1.2000) και η πρεσβυτέρα του Ανθή (1943-6.12.2012)» στο οποίο αναφέρει ακριβώς: «Χαίρε και αγάλλου περιώνυμε πόλις των Αχαιών, πόλις του Αγίου ενδόξου Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου, διότι εβλάστησας νέα αειθαλή δένδρα, χρυσίζοντα εις τον ήλιον, χρυσίζοντα εις τους αιώνας!».

Υπογραφή-κ.-Φώτη-Δημητρακόπουλου-

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της Ελληνορθόδοξης Κοινωνίας Προσώπων: ΔΙΨΩ, αρ. φύλλου 189, Σεπτέβριος 2013, σ. 8.